

BOS TEMPOS, MARABILLOSOS TEMPOS

1422

Lionel Rogosin, 1965

ESTREA EN NUMAX: 10.12.2024 | V.O.S.G. | 73 min

Rogosin visitou en dous anos 12 países para recoller imaxes de atrocidades de guerra dos seus arquivos. Estas escenas se intercalan cun luxoso e intrascendente cóctel en Londres, deixando ao descuberto a indiferenza de Occidente ante esta violencia.

A proxección de "Bos tempos, marabillosos tempos" irá precedida da curtametraxe "Vaia par de chalados" (How Do You Like Them Bananas?, Lionel Rogosin, 1966, 10 min).



Unha crítica mordaz contra a apatía

Por Tanya Goldman

Bos tempos, marabillosos tempos, de Lionel Rogosin, é unha crítica mordaz á compracencia política occidental no medio da proliferación de armas nucleares e a crecente participación de Estados Unidos no Vietnam. Esta mensaxe transmítese a través dun contraste visual e auditivo sardónico no que a charla ociosa e a música alegre dunha festa londinense se xustapón con imaxes de arquivo sombrías de devastación nuclear, fascismo, campos de concentración e protestas. Este modo didáctico de montaxe acusa os frívolos asistentes á festa da película polo seu apoio tácito á guerra e ás continuas opresións. A urxencia da súa mensaxe levou a un crítico e escribir: “[Rogosin] logrou brillantemente poñer o mundo actual -e as cuestións urxentes da responsabilidade cidadá- á deriva sobre unha copa de martini.

Bos tempos, marabillosos tempos demostra o compromiso constante de Lionel Rogosin de abordar temas que en escasas ocasións trata o cinema convencional, como o demostran os seus traballos anteriores máis coñecidos: a película sobre barrios marxinais *Sobre o Bowery* (1956) e a obra mestra contra o apartheid *Volve, África* (1959). Decepcionado pola estrea limitada desta última película nos Estados Unidos, Rogosin instalouse en Londres para o seu seguinte proxecto, un ataque á proliferación nuclear. Armados con cartas de presentación de Bertrand Russell, Rogosin e o seu equipo embarcáronse nunha viaxe de varios anos por Europa occidental, o bloque soviético e Asia para adquirir noticieros, material militar e outras imaxes de guerra de numerosos arquivos gubernamentais (a miúdo pouco cooperativos) para combinalos coa súa posta en escena semidocumental dunha elegante festa de cócteles.

A película, que recibiu o primeiro premio no Festival de Documentais de Leipzig e foi seleccionada como a película británica que participaría no Festival de Cinema de Venecia en 1965, recibiu unha resposta máis moderada en Estados Unidos, onde as tensións políticas obrigaron ao director para distribuír a película el mesmo a través de cinemas independentes de mentalidade progresista e o florecente circuíto de campus universitarios. Rogosin afirmou con orgullo que máis dun millón de estudantes estadounidenses viron o documental no seu primeiro ano de estrea, o que galvanizou o movemento xuvenil contra a guerra nas súas cruciais etapas iniciais. A película é unha xoia raramente vista do cinema de metraje atopada e unha crítica mordaz contra a apatía nos nosos tempos tumultuosos.

Publicado en uniondocs.org